

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀποστολὰς ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπιθεσίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony. — Βασβολὸδ Κρεστοδόσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρι : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ. — ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ, διήγημα (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτιὰ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

(Συνέχεια)

Ἀμφότεροι ἐσίγων ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὑπὸ τρώμου καταληφθέντες. Ἡ κόμησσα ἠτένιζεν ἐναγωνίως τὸν Διδιὲ καὶ ἐξεπλήσσετο ὅτι δὲν ὑπέδεχθη ἐκεῖνος ἐν παραφορᾷ τὴν ἐρωτικὴν ὁμολογίαν αὐτῆς. Ὁ νεανίας, λησμονῶν τὴν πληγὴν του, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῶν λόγων οὐκ ἤκουσε καὶ οὐκ δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ, ἔτρεμε σύσσωμος καὶ κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον τῆς κυρίας Ἀρτεμίδος.

Ἐκείνη ἐν τούτοις σχεδὸν ἔβλαυε διὰ τοῦ χαριέντος μετώπου της τὰ χεῖλη τοῦ Διδιέ· ἡ λελυμένη κόμη της κατήρχετο ἐπὶ τῶν γυμνῶν καὶ παλλεῦκων ὤμων της, τὸ δὲ στήθος αὐτῆς ἔπαλλεν ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως.

Ὁ Διδιὲ, συγκινημένος καὶ οὗτος, ἠσθάνετο σκοτοδίνην· ἡ θέλησις ἐν τούτοις ὑπερέτεχε τῆς ταραχῆς ταύτης τῶν αἰσθήσεων, ἡ δὲ καρδιά του διετέλει ψυχρά.

— Φίλε μου, εἶπε τέλος ἡ κόμησσα διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἐπάλαισα ἐπὶ πολὺ πρὸς ἑμαυτὴν· ἐζήτησα ν' ἀποδιώξω ἐκ τῆς διανοίας μου καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν εἰκόνα, ἣτις με καθίστα ἔνοχον· ἐμίσων τὸν παράφρονα τοῦτον ἔρωτα καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ λησμονήσω τὰ καθήκοντα μου. Ἦθελα ν' ἀγαπῶ τὸν κύριον δὲ Μονσενῦ, ἀλλ' ἄκουσα προεδιδόμην. Τὸ σκληρὸν πεπρωμένον σου ἦν δι' ἐμὲ ἀτελεύτητον μαρτύριον. Τέλος ἐσκεπτόμην διατὶ ἐνῶ ἀμφότεροι εἴμεθα νέοι καὶ ἀπληστοὶ ἔρωτος νὰ χωριζόμεθα ἐν τῇ ζωῇ ὑπὸ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου καταφρονῶ τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἀλαζονίαν καὶ τὴν ἀπληστίαν.

Ὁ Διδιὲ κατέστη ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος,

ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν. Ἡ Ἄρτεμις ἐξηκολούθησεν ἐν παραφορᾷ :

— Ὅα συγχωρήσῃς τὸν ἔρωτά μου καὶ ἂν εἶναι ἔγκλημα ὅτι σὲ ἀγαπῶ θὰ μοὶ ἐπιρρίψῃς ὅλην τὴν αἰσχύνην; Ἀλλὰ σιωπᾶς, μὲ ἀπώθεις! Ἄ! τὸ βλέπω, μόλις οἶκτον σοὶ ἐμπνέω. Τίς οἶδεν; ἴσως σοὶ ἐμπνέω φρίκην!

— Κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ νεανίας, μήπως παίζετε κωμῳδίαν; μήπως εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστήσατε ἀδεξίως, ἄγνωθ' ἐπὶ τίνι σκοπῷ; Εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσω τοὺς παραδόξους λόγους σας, οἵτινες φαίνονται ὑπαγορευόμενοι ὑπὸ τινος ἐχθροῦ, ἀφοῦ, χθὲς ἔτι μὲ μετεχειρίσθε λίαν ψυχρῶς;

— Δίκαιε Θεέ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, ὑποπτεύει ὅτι τὸν ἐπιβουλεύομαι· ἀλλ' ἡ ψυχρότης αὐτῆς ἦτο ψευδής. Διδιέ, ἡ ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου μου καὶ τῆς φωνῆς μου δὲν προέδωκε εἰκοσάκις τὸ μυστικόν μου;

Ὁ τραυματίας ἀπήντησε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ θλιβερᾶς ἐν ταῦτῳ :

— Λησμονεῖτε, κυρία κόμησσα, ὅτι ὁ κύριος δὲ Μονσενῦ, δύναται εἰς πάσαν στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ νὰ σᾶς ἀκούσῃ;

Ἡ Ἄρτεμις, τότε μόνον ἠνώνησεν ὅτι ἡ καρδιά τοῦ νεανίου ἦν ἀλαμπτος, τὸ δὲ ὄνειρόν της ἐξηλείφετο· ἠνέφριζεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἐνώπιον ἀβύσσου, δὲν ὠμολόγησεν ὅμως ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν.

— Τί μὲ μέλλει! ὑπέλαβε ζωηρῶς δὲν εἶμαι ἐκ τῶν δειλῶν ἐκείνων νεανιδῶν, αἵτινες περικλείουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἔρωτα, ὅστις τὰς καταναλίσκει καὶ τὰς ὀδηγεῖ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μοναστήριον ἢ εἰς τὸν τάφον. Σὲ ἀγαπῶ, Διδιέ, καὶ ἀφοῦ ἐτόλμησα νὰ σοὶ το εἶπω δὲν φοβοῦμαι νὰ το ὁμολογήσω ἐνώπιον ὄλων.

— Πρὸς τί, κυρία, ν' ἀρέσκεσθε εἰς ὄνειρα τόσοσιν χειμερικᾶ;

Ἡ κόμησσα ἔκυψε πρὸς τὸν τραυματίαν.

— Δὲν εἶναι ὄνειρα, Διδιέ· ἐσκέφθην καλῶς τὸ μέλλον, ὅπερ μᾶς ἀναμένει· δὲν

σοὶ προτείνω ἀνανδρον καὶ λαθραῖαν προδοσίαν. Διὰ σέ, φίλε μου, θὰ ἐγκαταλείψω τὸν κύριον δὲ Μονσενῦ, θὰ στερηθῶ τοῦ τίτλου καὶ τῆς περιουσίας μου. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι δέσποινα ἰσχυρὰ καὶ σεβαστὴ καὶ προσφέρομαι νὰ γείνω δούλη σου. Εἶμαι φιλόδοξος καὶ ὑπερήφανος, διὰ σὲ θὰ γείνω ταπεινὴ ἂν μ' ἀγαπᾶς. Ἐζήσῃ πάντοτε ἐν πολυτελείᾳ, μὲ σὲ θὰ ζήσω εὐχαρίστως ἐν πτωχείᾳ ἂν μ' ἀγαπᾶς!

Ὁ Διδιὲ ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος.

— Αὐτὴ, κυρία, εἶναι γλῶσσα βοημῆς καὶ οὐχὶ τῆς κομήσσης δὲ Μονσενῦ.

Πληγείσα εἰς τὴν καρδίαν ἡ Ἄρτεμις ὠπισθοδρόμησε καὶ ἠτένισεν αὐτὸν ἔξαλλος.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν κυρία ἑμαυτῆς! ἀνέκραξεν.

— Ὅχι, ἀπήντησε τραχέως ὁ νεανίας, διότι ἔχετε εἰς φύλαξιν τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου σας καὶ τὴν ἐντιμον καταγωγὴν σας.

— Λοιπὸν μὲ ἀπώθεις; ἀνέκραξεν ἐκείνη ἀπελπίς.

— Ὅχι, κυρία, ἀλλὰ σᾶς προασπίζω ἀπὸ τῆς παραφροσύνης σας.

— Δηλαδή, ὑπέλαβεν αὐτὴ διὰ διακεκομένης φωνῆς, εἶσαι εὐτυχῆς βαρύνων με διὰ τῆς ἀλύσεως, ἣτις μὲ πληγώνει. Εἶσαι ἐλεύθερος, σὺ· οὐδεὶς ὄρκος σὲ συνδέει καὶ δύνασαι νὰ διαθέσῃς τὴν καρδίαν σου ὡς θέλεις... πρόσεξον ὅμως!

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ τραυματίας μετ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

— Πρόσεξον, ἂν καταφρονῆς τὴν κόμησσαν διὰ μίαν βοημὴν, ἂν ἀγαπᾶς ἄλλην νέαν καὶ ἐλευθέραν ὡς σὺ, ἂν διὰ τοιοῦτον ἔρωτα μὲ μισῆς μετὰ φρίκης!

Ὁ Διδιὲ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἡ ὠχρότης αὐτοῦ ἠῤῥαξαν.

— Διὰ ποίαν βοημὴν λέγετε, κυρία; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἄρτεμις τῷ ἤρπασε τὴν χεῖρα.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶς, εἰπέ μοι ὅτι δὲν εἶσαι παράφρων διὰ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἀγαλμα, τὸ ὠραῖον ὡς

ἔπισθεν αὐτοῦ βιαίως τὴν θύραν, ἣν ἐκλείδωσεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀρχιτροίκλιος Βερνάρ καὶ δύο θεράποντες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τραυματίου· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μακρὰν κάλαθον πλήρη ὀθονῶν καὶ τροφῶν προωρισμένων διὰ τὸν φυλακισμένον.

Ἐκπληκτος ὁ Διδιέ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς σιωπῶντας τούτους ὑπηρετὰς· ἀλλ' οὗτοι, ὡς βεβαίως εἶχον παραγγεληθῆ, ἀπῆλθον, χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν. Ἐκεῖνος ἀπώθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν κάλαθον καὶ ἤρξατο βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ παρὰ τὸν πόνον, ὃν ἐπροξέεινε αὐτῷ ἡ πληγὴ του, ἐνῶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐπλανᾶτο ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Κλοτίλδην, ἀπηλπίζετο δὲ διὰ τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ.

— Κάνεις λοιπόν, ἀνέκραξε, κάνεις δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου!

— Ἀπατάσαι! ἀπήντησε διαπεραστική φωνή, ἥτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τῶν ἐγκατῶν τῆς γῆς.

Ἄπειθα ἀστραφῆ καταπλαγείς.

Κατεπλάγη ἔτι μᾶλλον, ὅτε εἶδε τὰς φιάλας καὶ τ' ἄλλα ἐν τῇ καλάθῳ ἀντικείμενα ἀπομακρυνόμενα ἀποτόμως, τὸν δὲ νάνον ἐξερχόμενον ἐξ αὐτῆς ὡς δαιμόνιον, ὅπερ δι' ἐλαττηρίου ὠθεῖται ἀπὸ τινος θήκης.

— Σὺ ἐδῶ, Μουσερόν! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ.

— Ἐγὼ ναί, ἀπήντησεν ὁ νάνος πηδῶν ἔξω τῆς καλάθου.

— Φίλε, ὁ Θεὸς σὲ στέλλει.

— Εἶπατε μᾶλλον ὁ διάβολος, διότι εἰς ἐμὲ αὐτὸν ὀφείλω τὴν ἰδέαν ταύτην.

— Ἄν ἐπεσε ἐξ οὐρανοῦ ἡ ἀνήλθης ἐκ τῆς κολάσεως, καλῶς ἦλθες.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Διδιέ.

— Ἄλλὰ πῶς; . . .

— Ἐμαθον ὅτι εἰσθε φυλακισμένοι.

Ἐπειδὴ προσέχω πάντοτε εἰς ὅλα, εἰζεύρω τὰ πάντα. Σὰς κατηγορήσαν ἤδη διαπολλὰ ἐγκλήματα, τὰ μὲν φοβερῶτερα τῶν δέ. Μὰ τὴν πίστιν μου! ἐσκέφθην, εἰς τόσῳ μέγας κακοῦργος θὰ ἔξῃ βεβαίως ἀνάγκη τῶν μικρῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἰς ποντικός δύναται νὰ θραύσῃ τὸ δίκτυον λέοντος. Τὸ ἀνάστημά μου μοι ἐπέτρεψε νὰ εἰσχωρήσω εἰς αὐτὴν τὴν κάλαθον καὶ ἰδοὺ ἦλθα πρὸς σὰς.

— Εὐχαριστῶ, πονηρὲ Μουσερόν, εὐχαριστῶ· εἶσαι ὁ δεξιώτερος τῶν νάνων δι' ἡρωϊκὰς πράξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ βλέπεις λίαν ἔμφροντιν, ὅχι διὰ τὴν ἰδικήν μου τύχην, ἀλλὰ διὰ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην.

Ἄπειθα εἰσαγαγεθῆς.

— Ἀποδιώξατε πᾶσαν φροντίδα, κύριε Διδιέ, εἶπε μεθ' ὕψους σπουδαίου, ἡ προστατευομένη σας οὐδένα ἐπὶ τοῦ παρόντος διατρέχει κίνδυνον.

— Τίς λοιπόν τὴν ἔσωσεν; ἀνέκραξεν ὁ τραυματίας.

— Δι' ὄνομα τοῦ Βεελζεβούλ! δέν τον μαντεύετε;

— Σὺ, καλέ μου Μουσερόν;

— Καὶ φέρω ὡς μαρτύριον τὴν ἔνδοξον

αὐτὴν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατεδέχθη νὰ μοι χάρισῃ ἐν τῇ ὀργῇ του. Νὰ πληρωθῶ διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς ἢ μᾶλλον τοῦ ἰδίου ξίφους τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος δὲν εἶναι τιμὴ, ἡ ὁποία μὲ ἀποζημιώσει δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστην ἀφ' οὗτου ἔφυγα ἐκ Μουλάν;

— Εἶσαι ἀξίος νὰ εἶσαι ἱππότης, Μουσερόν, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ λογαριασθῶμεν μαζύ.

Ἄπειθα ἐμειδίασεν.

— Μέχρις οὐ ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἐκεῖνη ἡμέρα, χρησιμοποίησατε τὸν ζῆλόν μου, κύριε Διδιέ· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ὑπακούσω, διατάξατε.

— Λοιπόν, ἂς σώσωμεν κατὰ πρῶτον τοὺς δύο θωρακοφόρους, οἵτινες εὑρίσκονται κεκλεισμένοι εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου· τοὺς ἔδωκα τὸν λόγον μου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τον παραβῶ.

— Τόσῳ μᾶλλον, ὥστε ὁ ἀρχιτροίκλιος Βερνάρ δύναται νὰ τοὺς ἴδῃ μεταβαίνων νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν καθειργμένην . . .

— Πῶς εἰξεύρεις . . .

— Εἰς τὸν περίφημον σιδηροῦν κλωβόν . . .

— Πῶς εἰξεύρεις; . . . ἐπανέλαθεν ὁ Διδιέ.

— Πάντοτε διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου προσέχω καὶ ἀκούω. Ἀμφιβάλλων διὰ τὰς προθέσεις σας πρὸς τοὺς δύο δυστυχεῖς θωρακοφόρους, ἔπραξα τί πλείοτερον, σὰς ἠκολούθησα κρυφίως. Δὲν εἰξεύρει κάνεις τί δύναται νὰ συμβῇ καὶ πολλάκις μικρὸς βοηθὸς προξενεὶ μέγα καλόν.

— Τότε εἶδες τὰ πάντα;

— Τὰ πάντα.

— Λάβε λοιπόν τὰς κλεῖδας ταύτας καὶ ἀμέσως ἄμα φύγη ὁ βασιλεὺς, ἐλευθέρωσον αὐτοὺς τοὺς ταλαιπώρους.

— Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ, ἐκλαμπρότατε.

— Ἄλλὰ σκέπτομαι, διέκοψεν ὁ Διδιέ, πῶς, ἀφοῦ εἰσῆλθες ἐδῶ, θὰ ἐξέλθῃς;

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ νάνος, δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ δωματίου σας εἰς τὸ ὑπόγειον μυστικὴ συγκοινωνία, διὰ τῆς ὁποίας ἀκούωμεν ἐδῶ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἂν ὁ θόρυβος φθάνῃ μέχρις ἡμῶν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ θὰ δυνηθῶ, νομίζω, νὰ κατέλθω.

Ἄπειθα ἐκίνησε μετὰ δυσπιστίας τὴν κεφαλήν.

— Ἐφερα ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σχοινίον, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, τὸ ὁποῖον ὑποθέτω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ μακρὸν, ὡς δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν.

Ἄπειθα διηυθύνθη εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἀνεγείρων μετὰ προσοχῆς μικρὰν πλάκα διὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἀργυροῦ κρῖκου, εἶδε στενὸν ἀγωγὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε δυσώδης καὶ παγετώδης ἀήρ.

Τὸ φῶς, ὅπερ ἐκράτει ὁ Μουσερόν ὀλίγου δεῖν νὰ σβεσθῇ.

Ἐκυψε τότε ὁ νάνος εἰς τὸν ἀγωγὸν καὶ θέσας τὰς χεῖρας περὶ τὸ στόμα ἐξέβαλε κραυγὴν γλαυκός, ἣν ἡ ἠχώ ἐπανέλαβε μετὰ στιγμὴν σιωπῆς.

— Λαμπρά, εἶπε, τὸ σχοινίον μου περισεύει.

— Καὶ θὰ τολμήσῃς νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν ἀβυσσον ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ ἀτενίζων μετ' ἀμφιβολίας τὸν νάνον.

— Ἄν θὰ τολμήσω; ὑπέλαβεν ὁ Μουσερόν, θὰ ἴδῃτε.

Προσδέσας εἶτα τὸ σχοινίον ἀπὸ τινος σκίμποδος, ὃν ἔθηκεν ἀνωθεν τῆς ὀπῆς, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν στενὸν ἀγωγὸν μέχρι τῶν ὤμων.

— Θάρρος, τολμηρὲ σύντροφε, εἶπεν ὁ Διδιέ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύσῃ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Διδιέ, ἀπήντησεν ὁ Μουσερόν, διότι μετὰ τὸν Θεὸν καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὸν ἐν καλὸν σχοινίον δύναται τις νὰ καταβῇ καὶ εἰς τὸν ἀδην.

Καὶ ἀφοῦ ἔχαιρέτισεν αὐτὸν τὸ τελευταῖον διὰ νεύματος, ὁ νάνος ἤφανίσθη, ἀφήσας τὸν Διδιέ ἐκπεπληγμένον διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ἐνὸς τόσῳ ἀσθενοῦς πλάσματος.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἡνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἐπανέκαμψεν εἰς Πετρούπολιν. Πρῶτον ἔργον αὐτῆς ἦτο νὰ πέμψῃ τὸν Δαμιανόν, ἵνα ἀναγγείλῃ τὴν ἀφίξιν τῆς εἰς τὸν Πλάτων Βελτίστσεφ. Ἀνέμενεν ἀνυπομονῶς καὶ ἠλπίζε νὰ ἴδῃ ἀμέσως ἐρχόμενον αὐτὸν τὸν Βελτίστσεφ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ἐνώπιον αὐτῆς παρουσιάσθη ὁ Δαμιανὸς μετὰ παραδόξου τινὸς ἐκφράσεως, δηλοῦσης μειδίαμα καὶ ἀπορίαν ὁμοῦ.

— Αἶ, λοιπόν; . . . Ἐπήγες, τὸν εἶδες; μετὰ ζωνῆς ἀνυπομονησίας ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη. Ἦμουνα, ἀλλὰ ὁ Πλάτων Βασιλεβετς, δὲν εὑρίσκεται τώρα 'στὴν Πετρούπολιν· ἐπήγες 'στὴν ἐξοχή, ἀνήγγειλεν ὁ γέρον ὑπηρετῆς τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς.

Ἡ εἰδησις αὐτῆ ἐφάνη τῇ Εἰρήνῃ κακῶς παράδοξος. Ὁ Πλάτων δὲν ὑπέφερε τὴν ἐξοχήν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ βίον.

— Πρὸ πολλοῦ ἀνεχώρησε;

— Πρὸ πολλοῦ, κοντεύουν πέντε μῆνες, καὶ θὰ ἔλθῃ ὕστερα ἀπὸ τέσσαρας ἑβδομάδας, ὅχι νωρίτερα.

— Πέντε μῆνες; ἀνεφώνησεν ἡ Εἰρήνη, πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐφάνη ὅλως ἀπίθανον. Ἄλλὰ στάσου, πῶς γίνεται; ἐξηκολούθησεν αὐτῇ σκεπτομένη, πέντε μῆνες... ἀλλ' ἐγὼ, πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἀκόμη, εἶχον λάβει ἐπιστολήν του ἐκ Πετρούπολεως!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Δαμιανός, διότι